

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 30 січня 2007 року № 5 (169)

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Всеукраїнська Народна Рада "Захистимо Україну" звертається до українського народу, громадських організацій та політичних партій національно-державницького спрямування із закликом стати на захист Української державності.

Політика нинішнього Уряду згубна для народу і несе реальну загрозу цілісності України. Ми всі бачимо, що у кадровій політиці все купується і продається. Єдності України загрожують олігархічні клани, які нас розділяють, владарюють і грабують. Українська наука, освіта, культура кинуті напризволяще. Відомо, якщо на науку виділяється менше 2% ВВП, то держава і наука гинуть. У влади немає Концепції розвитку Української держави.

Всі ми були свідками того, як у 2006 році окремі партії національного спрямування йшли на вибори до парламенту окремо і тому опинилися поза серйозною політикою. Внаслідок цього більшість у владі захопили відверто антиукраїнські сили, які заради короткочасних політичних дивідендів готові пожертвувати цілісністю Української держави. Політика цих "державотворців" несе пряму загрозу національній безпеці України. Влада розглядає Україну як територію для пограбування з метою особистого збагачення.

Згортання демократії, негативні тенденції в соціальній сфері внаслідок необґрунтованого підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги, високий рівень злочинності та корупції, інформаційна та культурна експансія з боку сусідньої держави, відсутність єдиної помісної церкви в Україні, активізація "п'ятої колони" в Україні, нагнітання мовної істерії призводить до того, що українці почувають себе пасинками на своїй етнічній землі. Протистояти цим негативним тенденціям можна, лише об'єднавши зусилля усіх державницьких сил.

Оргкомітет

26 січня 2007 р. м. Київ

 ОФІЦІЙНО

ПРО ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ КРУТ

Указ Президента України

З метою виховання у громадян, особливо молоді, поваги до історичного минулого Українського народу та у зв'язку з 89-ю річницею героїчної загибелі юнаків у бою під Крутами постановляю:

1. Кабінету Міністрів України забезпечити здійснення заходів із вшанування пам'яті Героїв Крут, зокрема організацію експозицій та виставок, присвячених подвигу патріотів, проведення тематичних вечорів, конференцій, інших виховних заходів у вищих, у тому числі військових, навчальних закладах, а також уроків патріотизму у загальноосвітніх навчальних закладах.

2. Київській міській та Чернігівській обласній державним адміністраціям забезпечити впорядкування пам'ятних місць, покладання квітів до могил Героїв Крут, монументів, присвячених увічненню їхньої пам'яті.

3. Державному комітету телебачення та радіомовлення України забезпечити широке висвітлення заходів щодо вшанування пам'яті Героїв Крут, організувати цикли тематичних радіо- та телепередач, виступи у засобах масової інформації відомих учених, політичних та громадських діячів.

Президент України
Віктор ЮЩЕНКО
15 січня 2007 року

 СУСПІЛЬСТВО

ЯК НАМ ЗАХИСТИТИ УКРАЇНУ

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Є щось символічне в тому, що якраз у день проголошення Акта злуки українських земель у 1919 році, у який ми відзначаємо свято Соборності й Державності, Всеукраїнська Народна Рада національно-державницьких партій та громадських організацій "Захистимо Україну" за активної участі і підтримки КУН зініціювала проведення "круглого столу".

Відкриваючи засідання "круглого столу", співголова Всеукраїнської Народної Ради національно-державницьких партій та громадських організацій "Захистимо Україну" Павло Мовчан у своєму вступному слові з гіркотою констатував, що нині немає у владних структурах жодної особистості, яка, зрештою, доклала у 1991 році найбільше зусиль для того, щоб Україна стала незалежною державою. Хвиля розчарування захлинула український народ після помаранчевої революції.

Відтак, національне піднесення в країні різко впало. Ми повинні усвідомити, зрозуміти, нарешті, що сила українців не лише у єдності, а й у визначенні чітко окреслених, соціально значимих пріоритетів. Маємо збагнути, що не може бути східного чи західного вектора політики. Він мусить бути виключно українським. Саме з таких позицій ми повинні протистояти деструктивним силам, які ділять Україну на дві частини. Наше завдання – консолідувати усі національно-патріотичні сили в єдиний блок, захищати свою славну історію і послідовно відстоювати майбутнє українського народу, Української держави.

За словами голови УВКР Дмитра Павличка, треба відроджувати дух єдності, боротися за консолідацію українців Заходу і Сходу, Півночі і Півдня, виховання в усіх почуття патріотизму й любові до України. Давайте будемо самокритичними. У втраті патріотичними силами влади чималою мірою винуваті ми самі. Гіркий урок Майдану засвідчив, що у фарватері Президента до влади прийшли випадкові люди, у яких народ дуже швидко розчарувався. Тому нам на сьогодні потрібні нові лідери – принципові, патріотично налаштовані, мудрі, непримиренні до будь-яких антиукраїнських проявів. Ми повинні виступати проти тих, хто свідомо провокує протистояння в суспільстві, ратуючи за двомовність. Наші вороги роблять це свідомо, бо розуміють, що державна мова – об'єднувальний чинник нації. Саме тому треба рішуче засудити політиків, які спекулюють на цьому. Вже тепер треба ініціювати відставку першого віце-прем'єр-міністра Миколи Азарова та віце-прем'єра Дмитра Табачника, діяльність яких суперечить інтересам українського народу.

Іван Драч наголосив на тому, що нам треба виховувати нове покоління патріотів-українців, здатних подолати негаразди, згуртувати народ на успішне вирішення питань державотворення, цілісності й суверенітету України.

Питання соборності, зазначив народний депутат України, заступник голови КУН Євген Гірник, залишається актуальним для України і нині. Особливо нам бракує єдності. Водночас суспільство потребує нових ідей, консолідації людей, вироблення спільних інтересів як для представників Сходу, так і Заходу. Дуже важливо, оцінюючи минуле, критично аналізувати сьогодення і реально прогнозувати майбутнє. Для цього треба єднати національно-патріотичні сили. А ще – шанувати національних героїв, домагатися визнання їхніх заслуг перед Батьківщиною на державному рівні. Поділяючи цю думку, заступник голови КУН Володимир Борейчук загострив увагу учасників "круглого столу" на необхідності домагатися відновлення у паспорті графи про національність, на тривожній демографічній ситуації в Україні, консолідації національно-патріотичних сил для захисту суверенітету держави.

Змістовні й конструктивні пропозиції щодо порушених на засіданні "круглого столу" питань висловили також Анатолій Погрібний, Вячеслав Білоус, Петро Кононенко, Георгій Філіпчук, Сергій Семененко, Андрій Ілленко.

Усі їхні побажання лягли в основу виробленого звернення до керівників нашої держави, яке було виголошене на велелюдному вічі 22 січня 2007 року на Софійському майдані з нагоди проголошення на цьому місці 88 років тому Акта злуки УНР і ЗУНР в єдину Українську державу.

Закінчення на 2-й стор.

ЯК НАМ ЗАХИСТИТИ УКРАЇНУ

Під час прес-конференції

* * *

Своєрідним продовженням розпочатої на "круглому столі" розмови стало проведення 26 січня 2007 року у прямому ефірі П'ятого каналу Всеукраїнською Народною Радою національно-державницьких партій та громадських організацій "Захистимо Україну" прес-конференції на тему: "Чому і від кого потрібно захищати Україну". Перед журналістами виступили Володимир Борейчук, Павло Мовчан, Анатолій Погрібний, Вячеслав Білоус, Георгій Філіпчук, які висловили своє бачення порушеної проблеми та шляхи її подолання.

Заступник голови КУН Володимир Борейчук, зокрема, наголосив, що Україні нині загрожує втрата цілісності етнічної, історичної, політичної і культурної. Після Майдану, здавалося, ми отримали українського Президента і нову генерацію політиків, які спрямують свої зусилля на зміцнення держави й інтеграцію її в ЄС. Натомість отримали політреформу, запровадження якої не консолідує націю, а зводиться до перетягування повноважень між гілками влади, загрожує Українській державності. Нинішня влада намагається ізолювати Президента від впливу на стан справ в державі, запровадити Закон про Кабінет Міністрів, що автоматично перетворить Партію регіонів у таке собі пріснопам'ятне Політбюро. Тому на сьогодні маємо боротися за сильну президентську унітарну державу.

Виступаючі на прес-конференції підкреслювали: особливість сучасного моменту полягає в тому, що влада не стоїть на українських державницьких позиціях. За своєю суттю вона є антиукраїнською.

Саме тому Українська державність потребує захисту, саме тому усі національно-патріотичні сили мають консолідуватися для того, щоб відстояти суверенну й незалежну Україну.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

ЗВЕРНЕННЯ

Президентові України
В. Ющенку

Шановний пане Президенте!

Прошу Вас звернутися до Адміністрації міжнародного центру-комплексу Авшвіц (Освєнцім) з проханням виділити місце для української експозиції на території цього колишнього концтабору. Там уже існують національні експозиції євреїв, поляків, чехів, словаків, угорців, французів, нідерландців, австрійців, югославів, ромів-циган. Такі експозиції готують інші держави.

Світова Ліга українських політичних в'язнів звернулася вже до Вас із таким проханням. Українська Всесвітня Координаційна Рада підтримує в цій справі Світову Лігу українських політичних в'язнів і планує залучити до реалізації цієї надзвичайно важливої ідеї українські громадські організації Польщі. Але українці в Польщі зможуть підключитися до організації та проведення екскурсій до бараку, де перебували і загинули тисячі українців, а поміж ними і два брати Степана Бандери, лише після того, як буде надане місце для української експозиції на території колишнього концтабору.

Думаю, Ваше звернення до Адміністрації колишнього концтабору в Освенцімі може бути передане їй Послом України у Варшаві, а контроль за його виконанням має здійснити українське консульство у Кракові.

Дмитро ПАВЛИЧКО,
Голова Української Всесвітньої
Координаційної Ради

ВІХИ ІСТОРІЇ

МОСКВА, ЗГАДАЙ САГАЙДАЧНОГО І ВИГОВСЬКОГО!

КУН пропонує Росії разом відзначити ювілеї Конотопської битви та походу Сагайдачного на Москву

"Позиція Росії, яка прагне розвивати "культурно-гуманітарну складову" між нашими державами через спільне відзначення поразки українців від російського війська, виглядає щонайменше дивно, якщо не цинічно", – зазначив заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук, коментуючи пропозицію російської влади "об'єднати зусилля" для святкування 300-річчя Полтавської битви у 2009 році.

"Якщо вже росіянам так кортить разом відзначати ювілеї українсько-російських війн, то набагато цікавіше було б у 2009 році відзначити спільно 350-ліття Конотопської битви, в якій гетьман Виговський розгромив 100-тисячне московське військо", – наголосив заступник голови Конгресу.

Ще однією подією, у відзначенні якої Україна й Росія могли б "об'єднати зусилля", Володимир Борейчук вважає похід гетьмана Сагайдачного на Москву, 390-ліття якого відзначатиметься в 2008, а 400-ліття – у 2018 році.

Прес-служба Конгресу
Українських Націоналістів

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

МОЯ УКРАЇНО!

Свято соборності України Організація Конгресу Українських Націоналістів Дніпропетровська провела біля пам'ятника Т. Шевченку. Організація КУН взяла участь у заходах разом з місцевою владою та іншими національно-демократичними об'єднаннями і партіями.

Під звуки Державного гімну України до пам'ятника Шевченку покладено квіти.

У своїх промовах виступаючі закликали до єдності і праці на благо Української держави і на подальше становлення нації. Голова ДОО КУН Микола Хоменко застеріг від розбрату, закликав до об'єднання всіх патріотичних сил навколо національної ідеї, якою є незалежність, державність, соборність України і за яку вмирали кращі сини і доньки нації. У сучасних умовах тільки об'єднання всіх справжніх патріотів у єдину, подібну до РУХу 90-х років, силу спроможне зупинити знахабнілих, відвертих ворогів корінної нації, різномастих зайд-прибульців, які рвуться розшматувати Соборну Україну за національними, релігійними і мовними ознаками.

На честь Свята в театрі ім. Т. Шевченка відбувся урочистий концерт, який своєю вітальною промовою відкрила голова Дніпропетровської облдержадміністрації Надія Деєва. Виступили художні колективи Січеславщини, співаки Луганська та Львова. З величезним захопленням зал вітав виконання прекрасних пісень братами Дмитром та Назарієм Яремчуками: "Стожари", "Ти моя Україно", "Родина".

Микола НЕВИДАЙЛО,
член НСПУ та КУН

З ІМ'ЯМ ПРОВІДНИКА – У МАЙБУТНЄ

У Тернополі відбулося широке відзначення 95-ї річниці від дня народження Провідника ОУН, уродженця цього краю Ярослава Стецька. У різноманітних заходах з цієї нагоди взяли участь представники обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, громадських організацій національного спрямування, керівники області та міста.

Розпочалися заходи з відкриття у приміщенні обласного держархіву документальної виставки, присвяченої життєвому шляху та боротьбі Ярослава Стецька.

На виставці представлено частину документів, пов'язаних із Провідником, зокрема із навчанням Ярослава Стецька в Тернопільській державній гімназії, копії листів, написані ним книги та статті в періодичній пресі, інші документи.

Під час відкриття виставки директор державного архіву в Тернопільській області Богдан Хаварівський наголосив, що Ярослав Стецько – це людина-легенда, яка усім своїм життям показала, як треба любити свій край, свій народ, свою Батьківщину.

А заступник голови Тернопільської обласної держадміністрації Анатолій Вихрущ зазначив: "Не випадково цей рік на Тернопільщині проголошено Роком УПА та Головного командира УПА Романа Шухевича. Думаю, що це свідчення розуміння того, що націоналізм – це не тільки минуле, а й майбутнє".

Пам'ять Ярослава Стецька громадськість Тернополя вшанувала покладанням квітів до його пам'ятника у центрі міста. У церемонії взяли участь голова Тернопільської обласної держадміністрації Іван Стойко, міський голова Тернополя Роман Заставний, члени фракції КУН "Національний вибір" в обласній раді – заступник голови обласної ради Олег Вітвіцький, голова секретаріату КУН Богдан Строцень, Юрій Заруцький.

"В особі Ярослава Стецька ми маємо приклад справжнього патріота-державника, який своїми думками та вчинками утверджував Українську Самостійну Соборну Державу. Вшановуючи цього подвижника національної ідеї, ми повинні не лише згадувати, але й жити його настановами," – сказав, виступаючи перед учасниками святочного зібрання, голова облдержадміністрації Іван Стойко.

Продовження вшанування пам'яті Великого сина відбулося у громадському музеї ім. Ярослава Стецька в с. Великому Глибочку. Саме тут, за даними директора музею Мирона Сагайдака, в будинку тітки і народився Ярослав Стецько, хоча його батьки на той час постійно мешкали у Тернополі. У цьому будинку Ярослав Стецько провів частину своїх дитячих і юнацьких років.

У музеї відбулося вручення громадської Премії імені Ярослава Стецька за вагомий внесок у популяризацію спадщини ідеологів українського націоналізму та збереження історичної пам'яті про борців за волю України.

Відзнаки номінантам вручили заступник голови Тернопільської облдержадміністрації Анатолій Вихрущ, заступник голови облради Олег Вітвіцький, директор Центру національного відродження ім. Степана Бандери Тарас Гребеняк, колишній політв'язень Ігор Олещук.

Премії отримали публіцист Святослав Липовецький, письменник Сергій Синюк, директор громадського музею ім. Ярослава Стецька в с. Великому Глибочку Мирон Сагайдак.

Вшанували пам'ять Провідника ОУН і в стінах Тернопільської облдержадміністрації. За участю Анатолія Вихруща тут відбулися наукові читання, присвячені 95-ій річниці від дня народження Провідника ОУН Ярослава Стецька. У наукових читаннях взяли участь керівники управлінь ОДА гуманітарного напряму та науковці.

Урочисту академію з нагоди 95-ї річниці від дня народження Ярослава Стецька провела також Тернопільська міська організація КУН спільно з громадськими організаціями націоналістичного спрямування.

Шану Провіднику ОУН віддали члени молодіжної референтури ТОО КУН, які з представниками інших організацій побували у громадському музеї ім. Ярослава Стецька.

Прес-служба Тернопільської ОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Щорічно відзначаємо трагічний бій під Крутами.

Так само щороку схиляємо голови перед пам'яттю загиблих під Берестечком.

Поминаємо батуринську різню, влаштовану московськими вояками…

Цей ряд можна продовжити. Відзначаємо, вшановуємо, поминаємо, схиляємо голови, покладаємо квіти пам'яті…

Так, історію треба знати і пам'ятати. Це наше минуле, наші святині.

Але чому відзначаємо лише поразки?

Невже ми не перемагали ворогів? І в давній історії, і в новітній?

КРУТИ: УРОК НА ДЕНЬ ЗАВТРАШНІЙ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Чому, відзначаючи крутянську трагедію, ми забуваємо, що саме в ті дні, наприкінці січня – на початку лютого 1918 року, синхронно з початком наступу московсько-більшовицьких орд на Україну, у Києві підняв повстання проти Центральної Ради місцевий "Совєт салдатскіх депутатов" під проводом члена харківського більшовицького уряду Євгенії Бош? Жорстокі кровопролитні бої, які тривали кілька днів, закінчилися повною перемогою нечисленних загонів Центральної Ради.

Цієї перемоги ми не відзначаємо, про неї майже ніхто не знає.

Чому досі на державному рівні так "делікатно" і обережно обходимо тему героїчних і переможних боїв УПА під проводом генерала Шухевича проти більшовицьких та нацистських окупантів?

Чому так мало знаємо про легенду української історії, "геніального проводиря" (за Д. Яворницьким) гетьмана Сагайдачного, під проводом якого козацькі війська не програли жодної битви, здійснюючи численні успішні військові походи проти султанської Туреччини, Кримського ханства, Московії? Чи багато з нас знає про найбільші перемоги гетьмана Сагайдачного – захоплення величезного невільничого ринку у Криму, блискучий похід на Московію, розбиття ополчення московських князів Пожарського та Волконського, знамениту Хотинську битву, в якій було завдано нищівної поразки трьохсоттисячній турецькій армії?..

Чому, урочисто відзначаючи поразку під Берестечком, ми ганебно ігноруємо великі перемоги Богдана Хмельницького над поляками – під Жовтими Водами, Корсунем, Пилявцями?

Чому так рідко згадуємо битву під Конотопом 1658 року, під час якої загони гетьмана Виговського завдали нищівної поразки стотисячному московському війську?..

Виховувати націю, тим більше в такі непевні, як нині, часи, на поразках – чи не державне самогубство? І якщо логіка найвищих зверхників тут зрозуміла (чекати від Табачника та його однодумців чесного прочитання історії і відзначення наших перемог було б більш ніж наївно), то чому так несміливо, "скромно" поводить себе українська інтелектуальна еліта?

Повертаючись до трагедії під Крутами, і вклоняючись світлій пам'яті студентів, які загинули у нерівному бою з більшовицькою армійською групою Муравйова, згадаймо й про дії тодішнього керівництва Центральної Ради – Генерального Секретаріату під проводом Винниченка. Як свідчать історики, у лавах російської царської армії перебувало понад три мільйони українців – досвідчених солдатів і офіцерів, які пройшли фронти Першої світової війни. Більшість із них навесні 1917 року, під час потужного національного піднесення, були готові служити українській державі, захищати її зі зброєю в руках. Однак вони виявилися непотрібними соціалістичному урядові під проводом Винниченка. "Трудовому народу непотрібні гетьмани, яких добиваються самостійники, бо гетьмани землі і волі не дадуть; йому потрібні ті, хто дасть землю і свободу, хто веде до соціалізму!" – такою демагогією зустріли соціалісти на Третьому Всеукраїнському військовому з'їзді у листопаді 1917 року військових делегатів-"самостійників" – тих, хто намагався переконати учасників зібрання у необхідності творення потужного українського війська. Цих делегатів силоміць було викинуто із зали нарад з'їзду. На тому ж з'їзді з патетичною промовою виступив Винниченко, який щойно повернувся з Петербурга, де вів переговори з російським Тимчасовим Правительством. Україна хоче залишитися у федерації з Росією, а всякі заклики до сепаратизму і самостійництва є провокацією – так закінчив свою промову Винниченко, зірвавши численні оплески присутніх.

Ніяких переконливих кроків до творення української армії та української держави тоді, коли, за свідченням самого Винниченка, населення в один голос кричало Генеральному Секретаріатові: "Беріть владу в свої руки! Та будьте ж сильні, тверді, будьте справжнім урядом!", практично не було зроблено. Млявість, апатія, наївність, безпечність і соціалістичний дурман в головах тодішніх керівників Центральної Ради – ось причини того, що через кілька місяців з трьох мільйонів українських вояків захищати Україну стали аж триста студентів.

Воістину, національна трагедія – так безславно пустити за вітром колосальну віру народу і так бездарно втратити історичний шанс.

...А можливо, Крути нам потрібні не лише як героїчний чин юних українців, а – як пересторога на день завтрашній?..

ГРИМАСИ ДОБИ

НА ГОСТИНАХ У МІНІСТРА-СОЦІАЛІСТА

Про те, як сподвижник Мороза переймався розвитком туркменської демократії

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Топ-новиною інформаційних випусків українських ЗМІ впродовж останніх кількох тижнів стала історія з приїздом до України двох туркменських опозиціонерів, які перебувають у міжнародному розшуку.

Як відомо, їх запросив до Києва міністр транспорту, соціаліст Микола Рудьковський. Причому його гостинність виглядає щонайменше дивною: це сталося саме тоді, коли, після несподіваної смерті "батька всіх туркменів" Ніязова, за розвитком подій у цій країні уважно стежили практично всі "сильні світу цього". Причина подібної уваги з боку світових лідерів відома – Туркменія володіє колосальними запасами природного газу, що робить її надзвичайно цікавим і об'єктом, і суб'єктом теперішніх світових геополітичних ігрищ.

І саме в момент, коли всі з інтересом спостерігали за тим, хто може замінити померлого Ніязова і стати новим "туркменбаші", – від цього значною мірою залежатиме характер енергетичної політики цієї країни, – ніби Пилип з конопель, несподівано, усього через два дні після смерті Ніязова, вигулькнув зі своєю ініціативою наш міністр транспорту. Порушивши при цьому всі можливі норми законодавства, не узгодивши питання щодо запросин ні з прем'єром, ні з МЗС. Виявляється, за його ж зізнанням, міністр запрошував гостей "у приватному порядку".

Питається: для чого? З якою метою?.. Невже Рудьковський так уже переймається питаннями розвитку демократії у Туркменистані? З яких це пір? Принаймні, досі цей політик не був помічений у подібних настроях...

Як сказано в офіційному письмовому зверненні СБУ до прем'єр-міністра, "у ніч із 21 на 22 грудня М. Рудьковський особисто звернувся до керівників дипломатичних установ України в Австрії, Болгарії і Норвегії з проханням терміново, цієї ж ночі", оформити візи для туркменських опозиціонерів. При цьому, як встановили співробітники СБУ, Рудьковский стверджував, що рішення про в'їзд цих осіб ухвалене вищим керівництвом України. (Це відверта неправда, оскільки такого рішення не було і досі немає). За інформацією газети "Дзеркало тижня", зал офіційних делегацій аеропорту "Бориспіль", через який проходили туркменські опозиціонери, замовляли співробітники приймальні Рудьковського. У цій заявці опозиціонери були зазначені як "помічники міністра транспорту". При вильоті ж з України опозиціонери, між іншим, вже були названі "гостями міністра". (Як бачимо, знову неправда).

У Києві туркменські опозиціонери виступили на прес-конференції, яку вів, між іншим, близький у минулому (?) до О. Мороза, а нині – до Рудьковського політолог Олесь Доній. Виступаючи перед журналістами, туркменські гості закликали демократичні країни, в тому числі й Україну, сприяти поверненню на батьківщину туркменських опозиціонерів, які змушені були свого часу покинути рідні краї під тиском репресій з боку режиму Ніязова.

У зв'язку з цим виступом Україна одержала доволі різку ноту протесту з боку Ашгабада, в якій приїзд опозиціонерів до Києва оцінено як "недружній крок з боку України". Як стверджують експерти, цей приїзд міг призвести до погіршення відносин між Україною і Туркменистаном, зокрема в енергетичному секторі.

Президент України у своєму листі до прем'єр-міністра В. Януковича попросив організувати проведення службового розслідування ситуації довкола приїзду туркменських "гостей" та внести, за результатами цього розслідування, до Верховної Ради України подання щодо звільнення М. Рудьковського з поста міністра транспорту. "Дії міністра М. Рудьковського завдали суттєвої шкоди міжнародним інтересам України та українсько-туркменським відносинам", – говориться, зокрема, у листі Президента.

Як було повідомлено, за дорученням В. Януковича щодо Рудьковського розпочато службове розслідування. Цим займається, якщо вірити інформації, котра з'явилася в пресі, МЗС і СБУ. Щоправда, є очевидним, що ні більшість у парламенті, ні сам прем'єр не збирається "ображати" свого колегу. Янукович, приміром, назвав дії Рудьковського "ненавмисними". На думку прем'єра, це не вплине на відносини з Туркменистаном. Думаю, пояснювати тут щось є зайвим, – адже Рудьковський як міністр транспорту є важливим "кадром" не лише для О. Мороза, а й для всієї антикризової коаліції. Було б наївним вважати, що вони здадуть "свого", хоча дехто вважає, що В. Янукович може скористатися прецедентом з Рудьковським для того, щоб змусити спікера бути ще більш лояльним до себе (куди вже далі?) і більш зговірливим. Парадокс, проте це так: будь-які дії міністра чи депутата від правлячої коаліції наразі "кришуються" лідерами кількох фракцій і кількома грошовими мішками. В тому числі, зауважте, також дії керівників силових відомств, що є надзвичайно небезпечно. (За часів Кучми владу і майно в країні контролювали кілька кланів, які конкурували між собою. Сьогодні ж владу монополізувала одна політична сила, яка підпрягла також кількох сателітів, змусивши їх, підібгавши хвости, служити собі.) І вже ніхто, навіть Президент, не в силі тут щось вдіяти – навіть якщо йдеться про державну зраду чи про відверту діяльність високопосадовця на користь іншої країни. Їх захищає "антикризова коаліція", до якої, в разі потреби, долучається і БЮТ.

Ось вам перші наслідки вибухонебезпечної міни сповільненої дії, закладеної свого часу Медведчуком – Морозом – Симоненком під фундамент української державності у вигляді "політичної реформи".

Далі – буде ще цікавіше.

Тим часом "помаранчеві", ніби кроти, так захопилися з'ясуванням стосунків між собою, що, здається, й досі не усвідомлюють загрози, котра нависла над Україною.

Воістину, ліберальна сліпота затуманює не лише очі, а й мізки.

...Скандал довкола приїзду туркменських опозиціонерів не є чимось винятковим. Він цілком лягає в канву дій як тієї партії, що її представляє міністр транспорту, так і загалом українських реалій, за яких державні інтереси для більшості політиків чи владних чиновників є другорядними і поступаються шкурним та корпоративним. Навряд чи ми коли-небудь дізнаємося, хто ж насправді був ініціатором запрошення туркменських гостей. Про це можемо лише здогадуватися. Однак є шанс трохи наблизитися до істини, якщо питання поставити класичним чином: кому міг бути вигідним цей міжнародний скандал, і кому він міг принести шкоду? Щодо відповіді на другу частину запитання, то вона очевидна: це могло доволі негативно вплинути на відносини України з Туркменистаном – країною, від якої ми значною мірою залежимо енергетично. Ускладнюючи стосунки з Ашгабадом, ми ускладнюємо можливості диверсифікувати свою енергетичну залежність. Якби тут виникли серйозні проблеми, то лише в одній країні радісно потирали б руки: у Росії. Москва безумовно виграла у випадку, коли б нова туркменська влада "вивернула кожуха" Києву, піднявши ціни на газ для України на туркменсько-узбецькому кордоні чи обмеживши поставки.

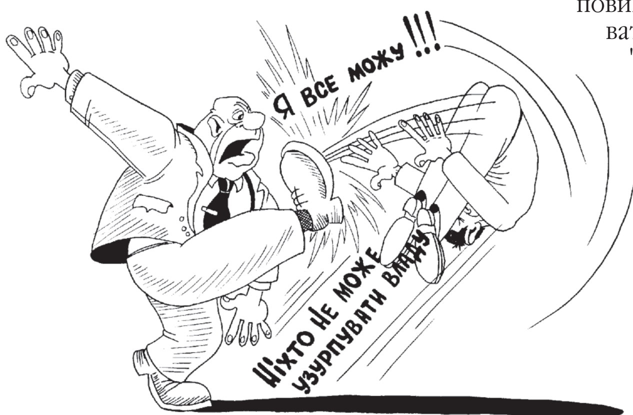
...То чи випадковою була несподівана ініціатива Миколи Рудьковського?..

ГРИМАСИ ДОБИ

Віднедавна Київ заряснів "біг-мордами" з рекламними відозвами-зверненнями на китайт: пенсіонер живе на податки, не приховуйте своїх доходів. Або: освіта живе на податки. Звертаються до всіх потенційних платників податків міська адміністрація і податкова служба. З цих відозв цілком логічно можна зробити висновок, що люди у нас, м'яко кажучи, не поспішають платити податки. Оскільки до великого бізнесу і до самих себе всі ці звернення формально і неформально не мають ніякого відношення, то варто зробити припущення, що всілякі "адміністрації" звертаються до дрібних і середніх бізнесменів. Дай, мовляв, звернуся до такого, хто у минулому був науковцем, а тепер має свою невелику справу. Ти що, бізнесмене, кажу йому я, не розумієш, що треба утримувати держбюджетні організації, пенсіонерів, науку, охорону здоров'я, освіту? Це ще треба до тебе звертатися через "біг-морди"? Ти ж сам був науковцем, повинен краще за інших розуміти ситуацію. І ось що він мені виклав на словах, плюнувши перед тим зі злістю на землю.

МІЛЬЯРДИ ДЛЯ "ПЕНСІОНЕРІВ"

Петро МАСЛЯК,
віце-президент Академії наук вищої школи України

Каже: "Якби ці гроші дійсно пішли на пенсіонерів і освітян, на науку і охорону здоров'я, абсолютна більшість малих і середніх бізнесменів не приховували б своїх прибутків і платили б податки цілком справно. Але ж у бюджеті 2007 року ледь не мільярд гривень передбачено на утримання Верховної Ради, роботи Кабміну тощо. Я і мої друзі, – продовжив він, – не поважаємо ні Верховну Раду, ні її спікера. Нам щиро ненависний Кабмін з прем'єром й усіма віце-прем'єрами на додачу. Мало того, що мене і моїх товаришів обклали оброком "бандюковичі", так ми їм повинні платити ще й через державні податки? А вони ці гроші через відновлені відкриті економічні зони розпихають по офшорних зонах, а пенсіонери отримають велику дулю з маком".

Чи правий цей бізнесмен, вирішуйте самі. Але очевидним фактом є те, що така позиція цілком свідома. Тому і "біг-морди" поставили не випадково. І влада уже зрозуміла, що бізнесмени усвідомили, куди реально йдуть їхні гроші, і годувати "бандюковичів" уже не будуть. Ось тут влада і хоче, так би мовити, пов'язати через рекламну кампанію пенсіонерів з бізнесменами, зробивши з тих і інших цапа-відбувайла. Цей же бізнесмен говорить: "Нехай влада обкладе податками свій же великий бізнес, який обкрадає всіх нас на мільярди доларів і при цьому ніяких податків не платить або ж платить суто символічні гроші. Або іноземних російських бізнесменів, які, захопивши найбільші підприємства в Україні, використовують наші ресурси, а всі гроші вивозять до Росії. Нехай обкладуть податками російську книжкову, художню, відео-, аудіо-, комп'ютерну програму продукцію тощо. Не тільки пенсіонерам вистачить, а ще й залишиться. А я платити за них не буду".

Чому так складається? Одна з головних причин – відверта продажність "українського" політикуму. Цей же бізнесмен, почувши, в яку копієчку обійдеться утримання "народних обранців" у 2007 році, сказав, що набагато ефективніше і дешевше Верховну Раду розпустити взагалі, а замість неї посадити декількох перекладачів, які б переклали німецькі закони чи законодавчу базу Сінгапуру. І ввести ці закони президентським декретом у дію.

А тепер про підсвідоме. У світі не існувало, не існує і, напевно, вже й не буде країни, крім України, звичайно, де б у парламенті коаліцію утворили і реалізували спільну програму дій комуністи разом з найбільшими капіталістами-олігархами. Хіба це не абсурд найвищої проби нинішньої української дійсності, про який уже майже ніхто не говорить. А говорити треба. Комуністи, які за власним статутом мають всіма наявними силами і ресурсами боротися проти великого капіталу і капіталістів, у реальному житті з ними об'єдналися. З мільярдерами і мільйонерами. І "ліві" соціалісти теж. Дехто взагалі стверджує, що серед усіх депутатів від Партії регіонів інших взагалі не існує. Навіть не "проффесори" знають, що комуністи виступають не лише проти капіталізму, а й є принциповими противниками приватної власності. І ось ці "комуністи" опинилися в одній коаліції не лише з партією, яка не просто за приватну власність, а й нею і володіє.

Це безпрецедентний випадок в історії людства! Ми тут попереду "планети всєй".

Схильні до аналізу люди можуть зробити лише один цілком логічний висновок: ніякі вони не комуністи. Недаремно все більше людей стверджують, що серед керівництва комуністичною партією переважають доларові мільйонери. Якщо це так, то союз з "регіоналами" для комуністів-капіталістів є цілком логічний. І США вони не люблять цілком показово, "для дурних". Інакше б 7-го листопада на демонстрацію принесли на Хрещатик усі свої долари і показово їх спалили. А ті, що не люблять ЄС, НАТО і СОТ, спалили б свої євро. Але ви хоча б раз таке бачили?

Підсвідомість, як відомо, страшна і малодосліджена річ. Якщо радянських комуністів привселюдно, аргументовано і доказово звинуватили у масових вбивствах, репресіях, голодоморах тощо, то всі пам'ятники їм треба одразу ж зносити, а вулиці перейменовувати.

СПАДЩИНА ВІД homo soveticus

Микола БАРБОН

Більшовики за 70 років настільки принизили і ошукали людей, що з допомогою бездарних писак, кіно, радіо та інших засобів на галасливому базарі радянської брехливої пропаганди їм вдалося вивести новий вид людини – нікчемної "homo soveticus".

Більшовики вміло розтлівали людей фальшем, байдужістю, підмінюючи людську совість отрутою пропаганди.

Радянська система виховала покоління тупих, самонадіяних і хитрих чиновників – людців від "управдомів" до міністрів, що живуть за мораллю – "після нас – хоч потоп".

Так вони живуть і досі: вирубують вікові карпатські ліси, викликаючи катастрофічні повені, перетворюють річки в стічні каналізаційні канави, а небо – в звалище відходів з ракетоносіїв. Позбавивши людей найнеобхіднішого, їх зробили байдужими до всього на світі, крім власного комфорту. Такі люди продають все – землю, націю і весь світ. Що для них любов до України, краса, мистецтво, таланти?

На жаль, сьогодні в нас заправляють пройдисвіти, виховані більшовицькою системою, вихідці з люмпенізованого "робочого класу". Це вони знищили і нищать українську націю, перетворюють народ на пересічних штампованих зомбі, отруюють життя халтурою цинізму і бездуховності.

Шляхом саботажу і злочинних маніпуляцій вони довели Україну до бідності, затемнюють наше минуле – історію нашої духовності і культури, які нині стають маргінальними. Їм допомагають дипломовані ними наукові консультанти, різні політикани-академіки, що себе продають кожному, хто при владі. Ще в 20-ті роки Микола Бухарін пропонував штампувати фабричним шляхом радянських "інтелектуалів", щоб позбавити їх історичної пам'яті, роду, нації.

Більшовиками був створений і зрощений науково-титулований смітник з академіків-дармоїдів, морально нестійких і невідповідних своїм званням. Керівні посади в радянських інститутах переважно займали кар'єристи, професійні махінатори, що вирішували долю науки, створюючи для дійсних науковців несприятливі умови. Академія наук була заповнена дипломованими бовдурами, адміністративними конформістами, що навіть вихвалялися своїм дилетантством. За командно-адміністративної системи стратифікація вчених була глибоко аморальною.

Академіки отримували великі оклади і пенсії, цинічно ставлячись до інтересів науки і народу. І сьогодні ця відомча мафія з проституючими нікчемностями, що ніяк не випускають владу з своїх рук, з усе тим же плебейським нахабством і невіглаством керують нашою країною.

м. Київ

НАСТУП ГОЛУБОЇ ОРДИ

Скільки ж можна спостерігати розправу над мораллю, законом, політикою? Нещодавно розправились із достойними міністрами, призначивши замість них московських підспівувачів. А найбільше мене приголомшило призначення міністром МНС невігласа Шуфрича, який сам по собі є "надзвичайною ситуацією" для країни. Отже, після прориву Майдану настала реакція: приниження людської гідності, зневага до народних святинь, потурання українофобам, плазування перед Москвою і цілування їй п'ят, розпалювання ворожнечі і ненависті!

Цим невігласам байдуже, як вони виглядають, їм байдуже, що про них говорять і думають в світі, їм байдуже, що залишиться в пам'яті сучасної молоді про їхнє правління. Їм байдуже, що вони руйнують те, що не доруйнували Кравчук, Кучма іже з ними. Доки це буде тривати? Доки Україна не зникне з карти світу як Незалежна держава? Запитую себе і хочу вас запитати, панове націоналісти, доки ж будемо байдужими, безпорадними спостерігачами цього блакитного хаосу? Чому так мляво і невиразно ведуться теревені про "об'єднання демократичних сил"? Саме поняття "демократичні сили" лякає своїм ліберальним духом, зовсім непридатним для нинішнього часу – часу боротьби.

Але тільки ми, націоналісти, можемо об'єднатися і нанести вирішальний удар антиукраїнським силам, щоб ця погань не псувала нам життя! Треба забути всі поразки, стиснути зуби і йти до мети – до очищення України від бруду, до вступу у НАТО, СОТ, ЄС. Годі терпіти маразматичні виступи Януковича, Азарова, Бойка, Чорновола. Треба гнати їх поганою мітлою, поки Україна ще жива...

Ілля МАНЧЕНКО,
заступник голови молодої "Просвіти",
м. Маріуполь

Дорогі брати і сестри! Минає вісім років з того часу, як жителі подільського села Петрик взяли на себе благородну місію – збудувати Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці.

ЗВЕРНЕННЯ

Незважаючи на матеріальні труднощі, з Божою допомогою, при підтримці добрих людей нам вдалося звести храм, який стане центром відродження духовності, зміцнення віри та християнської любові не тільки для жителів Петрика, а й для сусідніх сіл.

На жаль, повністю завершити будівництво ми не можемо через брак коштів.

Тому звертаємося до всіх людей доброї волі, щирих патріотів рідної землі, в Україні та діаспорі, православних і греко-католиків, до всіх, хто не на словах, а на ділі підтримує відродження української духовності:

Брати і сестри – відгукніться! Просимо вас, допоможіть завершити будівництво храму. Ми будемо вдячні за будь-яку, навіть найменшу пожертву.

Звертаємося також до українських священиків: якщо у вас є вживані ризи, хоругви (можливо вишиті), хрести, книги тощо, уклінно просимо, пожертвуйте їх для нашої парафії. За всіх наших жертводавців будемо постійно молитися під час богослужінь.

Дорогі отці, брати і сестри! Благаємо вас, не будьте байдужими, зробіть свій внесок у розбудову та зміцнення Української Церкви на теренах Центральної та Східної України.

Усі листи та пожертви просимо надсилати на адресу: **Парафія УПЦ – Київського Патріархату, митр, протоієрей Василь Дида, вул. С. Руданського, 27, с. Петрик Літинського району Вінницької області, Україна, 22362, тел.: 8(067) 35-320-51, або на рахунок: р/р 2600631216358, МФО 302076, Літин, Ощадбанк, код 26030323.**

ГОРОЮ СТАЛИ ЗА ПОБРАТИМА

Вся Україна знає, що Сергій Мельничук переміг у суді щодо викладання державною мовою у вищих навчальних закладах нашої держави. Та невдовзі борець за правду зазнав нападу з боку сумнозвісного депутата міської ради Луганська Арсена Клінчаєва (Партія регіонів). У місцевій кишеньковій пресі вже почався був процес розмальовування всієї ситуації у фарбах, зовсім протилежних до дійсності. Події переінакшувалися настільки, що виходило, ніби не депутат здійснив напад, а навпаки – Сергій Мельничук. Більше того, поширювався наклеп, буцімто студент "звєрскі" побив "регіонала", застосовуючи прийом "ніндзю-цу" ("лапу тигра"), якому начебто навчився в "бандерівських" таборах Волині.

І все би було шито-крито, якби не втручання Всесвітнього Конгресу Українців, який блискавично відреагував, надіславши листа-звернення Генеральному прокуророві України Медведьку, Комітету Верховної Ради з прав людини, національних меншин та міжнаціональних відносин, а також Луганському обласному прокурору.

Це стало можливим тільки завдяки підтримці Сергія Мельничука Луганською обласною організацією КУН, яка матеріально та політично допомогла правозахисникові законтактувати із Всесвітнім Конгресом Українців та, зокрема, з Мартою Онуфрів. Звернення стало набутком місцевої незаангажованої преси.

Справа розслідується. Сподіваємося, що залучення світової громадськості все ж допоможе нашим правоохоронним органам розглянути справу об'єктивно.

Провід Луганської ОО КУН

Нова доба приносить нові форми ведення боротьби. Де-юре незалежна Україна насправді залишається новітньою колонією. Контроль над нашою державою головним чином здійснюється через окупований інформаційний простір. Ворог прагне розмити українську національну ідентичність, замінити одвічні цінності нашого народу псевдоцінностями москво-, англомовного маскульту. Зараз в Україні ситуація дуже складна та, попри все, не безнадійна. Ніщо не змушує нас миритися з рабством. Ми повинні відвоювати власний інформаційний простір, очистити системи комунікацій. Реконкіста України невідворотна, як доля.

У новітніх інформаційних окупантів є свої слабкі місця. Їхня влада неоднакова за силою на різних українських територіях. Існують землі, впокорені майже повністю, як, приміром, моя рідна Луганщина, але існують терени, де влада чужинців поверхова і хистка. Такі терени потребують очищення в першу чергу. Саме на них буде створений плацдарм для майбутнього відвоювання інформпростору всієї України.

Руслан ЄГОРОВ,
молодіжний референт Луганської ОО КУН

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ІНФОРМАЦІЙНУ ВІЙНУ МУСИМО ВИГРАТИ

Пізнайте правду і правда вас вільними зробить.
Святе Письмо.

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Для прикладу візьмемо Косівський район Івано-Франківської області, де мені довелось бути. Здавалося б, які тут можуть бути проблеми, адже Франківщина є взірцем українськості в Україні. Однак, якщо придивитися пильніше, виявиться, що чужинська інформагресія тут всюдисуща. Як відомо, активне нав'язування будь-якому народу чужої мови є актом інформаційної агресії. Лінгвоцид – знищення рідної мови певного народу – призводить до швидкого стирання етно-національної ідентичності та подальшої асиміляції з іншим народом. Тобто, народ, втративши власну духовність, приречений на смерть.

Змосковщення значної кількості українців є наслідком асиміляційного тиску, котрий нікуди не зник, після 1991 року, перейшовши значною мірою в інформаційну сферу. Через телебачення, популярні FM-станції, комерційно успішну жовту пресу, програмне забезпечення до комп'ютерів, мобілок та іншої техніки активно нав'язується мова північно-східного сусіда України. Щоб переконатися в цьому, достатньо подивитися на книжкові торгові ятки, розкладки газетних кіосків, стелажі аудіо-, відеокрамниць Косова, Коломиї та інших суто українських міст, увімкнути телевізор або радіоприймач на коротких хвилях, відвідати місцеві дискотеки.

Знайдуться непохитні оптимісти, котрі скажуть: "Ми можемо читати, слухати, дивитися що завгодно і при тому все одно залишатимемося патріотами та говоритимемо українською, немає ніякого впливу на нашу свідомість". Якби ж то так, шановні. Насправді відоме всім прислів'я "крапля камінь точить" цілком підходить для характеристики процесу інформобробки. Людська психіка так чи інакше реагує на словесні подразники і тією чи іншою мірою схильна до вербальної навіюваності. Під тиском певної інформації наша свідомість обов'язково трансформується і піддається. Це підтверджує процес суржикізації мови галичан (зокрема і косів'ян). Особливо яскраво мовна деструкція виявляється у схильному до некритичних запозичень молодіжному середовищі. Ще наприкінці 90-х років цей процес зауважив нелюбий багатьом станіславський (дорадянська назва м. Івано-Франківська – Станіслав) постмодерний письменник Юрій Андрухович.

Отже, існує прямий зв'язок між місцевою мовною деградацією, а відтак і розмиванням та втратою української національної ідентичності та інформаційним тиском імперської Москви. Ведеться цілеспрямована робота над тим, щоб теперішній мовний стан півдня та сходу України поширився у недалекому майбутньому і на західну Україну.

> *Першим етапом протидії чужинській інформагресії є викриття самого факту агресії. Необхідно розпочати широку роз'яснювальну кампанію серед населення, приділивши особливу увагу молоді.*

Тепер поговоримо про захист від інформаційної агресії. Така агресія є агресією здебільшого внутрішньою, прихованою, а отже, непомітною для пересічних громадян. Дійсно, ворожі танки не в'їжджають у Косів, бомби не сиплються на гірські села і ніхто не приходить до нашої хати з автоматом грабувати й вимагати покори. Просто повільно обробляється наша свідомість. Нас учать сприймати чуже як своє. Забезпечують широкий доступ до московського псевдомистецького продукту, ніби ненав'язливо обмежуючи доступ до продукту українського. І повна демократія та дотримання прав людини – "хочеш купуй, не хочеш, не купуй". Хочеш, купуй російськомовні книжки задешево у будь-якій найближчій книгарні, а не хочеш, висолопивши язика, бігай по всьому Косову чи Коломиї у пошуках потрібної української книжки та ще й переплачуй за таку зручність читати рідною мовою. Живеш у віддаленому селі і тобі ніколи їздити у райцентр – до твоїх послуг всюдисущий "Клуб семейного досуга". Тільки замов, і потрібну літературу доставлять на адресу твого поштового відділення. Щоправда, в каталозі "Клуба..." майже всі книжки російськомовні, але ж це дрібниця. Чи не так? Головне – приваблива система знижок для постійних клієнтів. Хочеш привітати друга, знайому, рідних зі святом – маєш до вибору силу-силенну сучасних, кольорових, глянцевих листівок, підписаних російською, або обмежений асортимент суворих і стриманих листівок із застарілим дизайном і омріяним українським підписом. Все в твоїх руках – вибирай! Головне, все чесно, у межах здорової та справедливої конкуренції. Ну чи не правда, що немає нічого кращого за нашу демократію? Хочеш, слухай разом з усіма московський блатняк у маршрутці, а не хочеш, висідай, іди пішки та співай українських пісень. І не підкопатись.

Зрозуміло, що люди не можуть чинити опір завуальованій для них загрозі. Отже, першим етапом протидії чужинській інформагресії є викриття самого факту агресії. Необхідно розпочати широку роз'яснювальну кампанію серед населення, приділивши особливу увагу молоді.

Наступним етапом є мирна боротьба проти московської пропаганди шляхом постійного свідомого вибору придбаного і споживаного інформпродукту. З власної доброї волі, з усвідомлення своєї відповідальності перед нащадками громадяни повинні максимально обмежити споживання чужинської інформпродукції (москвомовних бульварних газет, книжок, листівок, аудіокасет і дисків з російською попсою та кримінальними піснями, а також російських відеофільмів та теле-, радіопрограм). При тому потрібно зберегти здоровий глузд й утриматися від крайнощів. Зрозуміло, що існує частина продукції (зразки високого мистецтва, неперекладена спеціалізована література), варта купівлі та використання. Основний принцип – всюди, де тільки це є можливим, віддавати перевагу рідному.

Своїм постійним свідомим вибором українці заженуть постачальників інформаційних товарів та послуг у кут. Зрозуміло, що неможливо миттєво змінити асортимент книгарень, газетних кіосків, музичних крамниць та репертуар дискотек. Та, реагуючи на попит земляків, підприємці мусять плідно попрацювати у цьому напрямку – інакше громаді варто вдатися до бойкоту їхніх товарів та послуг.

Безумовно, боротьба за інформаційну безпеку не вичерпується тільки запереченням та обмеженнями у споживанні чужого. Природа не терпить порожнечі. Необхідно активно й наполегливо відшуковувати та популяризувати власний інтелектуальний і мистецький продукт. Ворог перекрив нам доступи до скарбниці нашої національної культури. Хіба молоді косів'яни, "тирлячись" на англомосковських дискотеках, уявляють, скільки є сучасних вартісних танцювальних українських пісень? Потрібно прорвати блокаду, відновивши сталу комунікацію між виробником та споживачем національного інформпродукту.

Пригадуються проведений Молодіжним націоналістичним конгресом перегляд фільму Олеся Саніна "Мамай", літня пластівська українська дискотека тощо. Тож більше українських дискотек, публічних переглядів вітчизняних художніх та документальних фільмів, літературних презентацій, обговорень, актуальних лекцій, зустрічей з видатними людьми, самодіяльних концертів! Ми повинні побачити і показати іншим вартісність свого.

Наприкінці наведемо позитивний приклад Бані Березівської Косівського району. У цьому селі завдяки принциповій позиції сільського голови програма дискотеки складається переважно з українських пісень. І така політика не відлякала, а навпаки, привабила відвідувачів. До того ж, місцевий парох приділяє особливу увагу вихованню молоді Бані Березівської у християнському дусі, що також, на нашу думку, є надзвичайно важливим, оскільки правдива віра в Бога часто пробуджує національну свідомість. Гідні приклади вимагають уваги і наслідування.

м. Луганськ

Олексій БОЙЧЕНКО

ЗАГРОЗИ

ФАЛЬШИВА "ДЕМОКРАТІЯ"

Як вигнати з України московського "крокодила"?

Сьогодні в незалежній Україні коїться на державному рівні таке неподобство, що з повним правом можна сказати: ми стали незалежними від здорового глузду.

Хіба ж це нормально: в країні створено 137 політичних партій! А все тому, що переважна більшість громадян належать до однієї партії – партії споживачів. Ось типовий портрет члена тієї партії: в одній руці – пляшка з пивом, а то і більш міцним напоєм, в другій – цигарка. Сидячи у вагоні електропоїзда, він дозволяє собі рясно оздоблювати свій, як правило, "русский язык" найбруднішими матюками. Коли вагоном проходить розповсюджувач газет і оповіщає: "секс, кримінал, сканворди, кросворди", споживач охоче купує цю друковану макулатуру. Це – його чтиво.

Ясна річ, не такі громадяни потрібні незалежній Україні. З таким "народом" нічого цінного не побудуєш і не відкриєш. Тож якби у нас була справді українська влада, вона зуміла б вжити заходів для того, щоб ряди партії споживачів з кожним днем куцішали. Зрештою, за 15 років незалежності можна було б домогтися, щоб такої партії у нас взагалі не було.

На жаль, бездушних споживачів, "овочів" у нас все більшає, як і всілякого інформаційного сміття. Ви тільки прислухайтеся до назв газет, що продаються у нас: "Крокодил на Украине", "Комсомольская правда на Украине", "Аргументы и факты на Украине". В Україну pруть російські естрадні "звьозди", українцям забивають голови розповідями про інтимне життя всіляких "знатних" москвичів. А навіщо вся ота погань громадянам України?

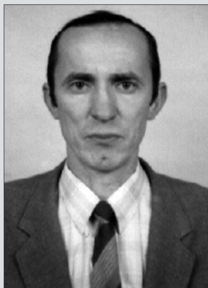
Звичайно, все оте блюзнірське чтиво щедро фінансується Партією регіонів і їй подібними московськими конторами.

А в нашому Запоріжжі в газетних кіосках майже ніколи не побачиш українськoї газети. Якось мою увагу привернув газетний заголовок – "Мрія". Однак у цій газеті я не знайшов жодного українського слова, а лише антиукраїнську брехню окупаційною мовою.

У будь-якій справді незалежній державі інформаційний простір не може бути заповнений антидержавною пропагандистською макулатурою. Історія знає мало подібних держав-самогубців. Їхня доля сумновідома. На наше горе, Україна належить до таких держав.

Як показує давня і недавня історія, у багатьох бідах нашого народу винна насамперед наша доморощена, ліберальна а також москвофільська "демократія". Хотілося б сподіватися, що той обман, яким віддячила "нова" влада героям помаранчевої революції, стане гіркими ліками від такої "демократії" – ворога українського націоналізму, ворога українського народу.

м. Запоріжжя

Закарпаття було і є одним з найколоритніших регіонів України. Його духовний, економічний, рекреаційний та людський потенціал є окрасою України і потребує державної стимуляції для належного розвитку. Адже закарпатці – це українці з європейським мисленням та європейськими запитами. А до того – це люди віруючі, носії рідної нашої культури, традицій і тих особливих українських рис характеру, що звуться ментальністю.

Чим живе сьогодні Закарпаття? Про найширші аспекти цього питання розповідає читачам "Нації і держави" голова Закарпатської обласної Організації КУН Петро ФЕРЕНЦ. Наш співбесідник нещодавно здобув учений ступінь кандидата історичних наук, захистивши дисертацію на тему: "Формування української ідентичності на Закарпатті у 20–30 роках XX століття". На те має ще й адміністративне навантаження: депутат та заступник голови Рахівської районної ради.

 КУН – У ДІЇ

НОВІТНІЙ НАЦІОНАЛІЗМ: ВІД ТЕОРІЇ ДО ПРАКТИКИ

ДІЯТИ НА ВИПЕРЕДЖЕННЯ

– Петре Петровичу, що вдалося і що планує здійснити КУН для закріплення української національної самосвідомості на теренах Закарпатського регіону?

– На мою думку, КУН на Закарпатті потребує організаційного ресурсу та внесення серйозних коректив для здійснення потужної організаційної діяльності. Упродовж тривалого часу Закарпатська обласна організація КУН досягла певного рівня, перереєструвала свої районні та міські осередки. Та водночас стався відхід частини людей, продиктований політичною кон'юнктурою. Нині слід дисциплінувати роботу секретаріату, аби стала структурованішою.

Конгрес Українських Націоналістів у Закарпатській області наразі має непогане представництво у владі: друг Василь Гурзан – депутат обласної ради; у переважній більшості районів Закарпаття – це Чоп, Хуст, Берегове, Іршава, Тячів, Рахів, Мукачево, – представники КУН є серед депутатів районних рад; у моєму рідному Рахівському районі маємо чотирьох членів Конгресу в райраді.

Задіяно кілька напрямків діяльності КУН для того, щоб ідеї українського націоналізму широко оволоділи свідомістю українців Закарпаття. Перший напрям – традиційний: діяльність у владі. Особисто я – депутат районної ради третього скликання, тож у своїй політичній роботі опираюся насамперед на соціально спрямовану депутатську діяльність. Для мене це вже відпрацьований шлях. Другий аспект – поширення літератури. На мою думку, цей напрям потрібно активізувати, бо він нині не відповідає запитам часу й суспільства. Мається на увазі також діяльність в інформаційному просторі. Зараз відпрацьовуємо заходи для посилення інформаційного впливу КУН з метою популяризації ідей націоналізму серед населення. Думаємо також над тим, аби заснувати хоча б одне періодичне видання обласної організації КУН.

З історичної точки зору український націоналізм був завжди багатоструктурним, багатоскладовим системно-організаційним явищем, що виправдовувало себе в умовах підпілля. І досі подекуди залишаються традиційні стереотипи, які спричиняють зворотній зв'язок, що за нових умов перетворюється на нашу ахіллесову п'яту. Є низка речей, на які слід самокритично звернути увагу і, можливо, заново навчитися в нових суспільно-політичних умовах давати відсіч ворогам української державності, діяти на випередження, зокрема, в інформаційній сфері, а особливо на теренах електронних ЗМІ.

На моє переконання, то є мінус, що сьогодні така державницька патріотична політична сила, як Конгрес Українських націоналістів, не має свого теле- та радіоканалу. Тим часом український громадянин випереджає політичну еліту у своїй громадянській самосвідомості. Ідеї українського націоналізму за великим рахунком зараз у суспільстві затребувані. Їх потрібно лише витягнути на поверхню суспільної свідомості.

УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ МАЄ ПРАВО БУТИ БАГАТОЮ

– Ви згадали про соціальну складову своєї депутатської роботи. Розкажіть про це детальніше, будь ласка.

– КУН Закарпаття ініціював прийняття ухвали обласної ради про визнання воїнів ОУН-УПА воюючою стороною у Другій світовій війні. А спершу ми домоглися такого ж рішення на рівні Рахівщини. Отже, звитяжці українського національно-визвольного руху на Закарпатті отримали певні соціальні преференції. І то вже приємно.

На моє власне переконання, соціальну складову треба на повну потужність включати до націоналістичної дільності. Бо українська нація має право та всі можливості бути багатою, соціально захищеною. Тим часом на риториці про соціальний захист паразитують ліві політичні сили на кшталт соціалістів і комуністів, при цьому підігруючи інтересам російської державності. Тому новітньому націоналізмові варто проводити свою політику, опираючись на соціальний захист українців. Я переконаний, що націоналізм не може існувати в дистильованому вигляді, виключно на високих ідеях. Треба також робити абсолютно конкретні, навіть приземлені речі, як, наприклад, захист українського журналіста, захист українського інформаційного простору, українського книговидавництва. Бо ж мовно-інформаційний програш має завжди фатальні наслідки.

– Як би Ви охарактеризували переважаючі політичні настрої на Закарпатті?

– Розчарування. І цілком закономірне. Адже національно-демократичні сили черговий раз наступили на граблі історичних українських помилок. Ми легко віддавали перемоги, хоч і важко їх здобували. Тому люди розчаровані тим, що помаранчева еліта через внутрішньогрупові суперечки втратила владу.

Відсутність системної єдності – це те, що не раз заганяло Україну в глухий кут, та й цього разу спричинило до тактичної поразки і народного розчарування. А ще – завелика присутність особистісного егоцентризму в політиці. Оце "ЕГО" не один раз губило українську справу. Відтак постає питання про якість української еліти, котра після парламентських виборів упродовж трьох місяців не могла дійти згоди, чим і скористалися вороги.

Один з важливих моментів політичного сьогодення – політичний менеджмент. Після перспективного планування національно-державницьким силам слід активізуватися, сфокусуватися та здійснювати чітку дієву стратегію. Розуміючи при цьому, що існують речі, важливіші від періодичних виборчих перегонів. Це, приміром, добре сплановані широкомасштабні політичні, громадянські, просвітницькі акції.

Одна з основних причин українських поразок, можливо й головна, починаючи з 1991 року – це відсутність формування українського мовного простору в Україні. Бо якби 1995 року сформувався свідомий український громадянин на Донеччині, то 2006 року він не віддав би свій голос за Януковича. Ми б мали на Сході України інше покоління, ніж те, що є.

– Можливо, момент розчарування ліберальною політикою є тим моментом, коли людям слід запропонувати на повен голос націоналістичну українську ідею як стратегію і спосіб виживання України у геополітичних умовах XXI століття?

– Я бачу не стільки кризу ідеології, скільки кризу харизми. Провідникам націоналізму треба сміливіше розправляти плечі. Насправді ж пересічний український громадянин Заходу і Центру вже сповідує ідеологію українського націоналізму.

МЕНЕДЖМЕНТ ЯК БАЗА ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

– Де шукати ті ресурси та методи, щоб виправити реваншистський стан речей у політиці та здійснити сподівання переважаючої більшості українського народу, яка на помаранчевому Майдані відстоювала своє право жити гідним життям?

– Насамперед слід порозумітися. А це, схоже, найважче. Політики та громадськість – і не лише націоналістичної спільноти – мають дати собі відповідь на питання: де коріння наших поразок? То вже половина справи. Уповні наша політична еліта ще цього не усвідомлює. А треба бити на сполох.

– А ще існує таке поняття, як економічний базис нації. Де наш український і україномовний бізнес? Чи багато потужних підприємств є власністю етнічних українців?

– На мій погляд, то є питання корпоративізму. Бо організаційною складовою сучасного бізнесу є корпорації: англійські, грузинські, російські, єврейські, вірменські тощо.

Згадаймо, у перші часи нашої незалежності бізнес в Україні формувався в умовах інформаційного вакууму. Яким чином та на якій основі будувати підприємництво – ця інформація була доступна лише певному номенклатурному колу, наближеному до КПУ. Отже утворення бізнес-еліт України відбувалося під патронатом колишньої компартійної верхівки, що в середині 1990-х років частково перефарбувалася. На жаль, у національно-патріотичному середовищі не існувало належного розуміння того, наскільки важливою і навіть вирішальною є бізнесова сфера. Та й серед пересічних українських громадян не поширювалася, не популяризувалася інформація про ази підприємництва. Тому ми відстали у менеджменті. Тим часом бізнес на теренах України формувався корпоративно, переважно на російськомовному грунті та космополітичних засадах.

Отже, питання розвитку української економіки залишається питанням корпоративізму і питанням доступу до інформації. Я часто згадую слова світлої пам'яті Слави Стецько: "Якщо вмерти за Україну – нема проблем! Якщо заробити копійку для себе – нізащо!" Тут мова також про патріотичне "его", котре характеризується тим, що багатих українців не так уже й багато. А висновок – простий: потрібно щонайширше пропагувати український економічний менеджмент.

– Дякую за змістовну розмову.

Розмову вела Марта РИМАР

Скільки літ втовкмачували в голови наших людей комуністичні ідеї та їхніх героїв, скільки літ ворогів українського народу показували як героїв, а справжніх героїв ганьбили, називали зрадниками.

Хто зможе виміряти оте безмежне терпіння українців від такої наруги? Часом здавалося, що наруга буде тривати вічно.

Слава Богу, часи змінюються на краще. Щоправда, і в наші дні символи покійної держави та збанкрутілих комуністичних ідей не зникли з вулиць міст і сіл у центральній й особливо східній Україні.

Та приходить кінець і цьому явищу, тільки треба активніше нам, націоналістам, братися за цю важливу справу і домагатися від влади перейменування вулиць, ліквідації пам'ятників катам українського народу.

Ганебні символи ще довго будуть муляти зір. Одних виборів і перевиборів тут мало. Не залишаймо цю проблему нашим дітям та онукам.

 ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ШУХЕВИЧ ПІД КИЄВОМ

Перед Новим 2007 роком сесія Бучанської селищної ради Київської області прийняла, нарешті, довгоочікуване, вистраждане рішення про перейменування вулиць. Шкода, що не всіх.

Тепер у нас немає вулиці більшовика Артема, а є Інститутська, немає вулиці Дзержинського і такого ж провулку, зате є тепер вулиця Євгена Гребінки, замість вулиці Маяковського – Євгена Патона, замість Ленінградської – Устима Кармелюка. І найголовніше – нема вулиці комуніста Якіра. Тепер це вулиця Романа Шухевича – славного головнокомандувача Української Повстанської Армії.

До всього сказаного хотів би додати, що 7 років тому нам вдалося домогтися від влади перейменувати вулиці Леніна на Ярослава Мудрого і Радянську на Івана Франка.

Саме домогтися, бо влада не дуже поспішає перейменовувати вулиці. Є такі, що всіляко гальмують, протидіють, але треба бути наполегливим і невтомним. Ну і, звичайно, мати бажання, до чого я і закликаю націоналістів та всіх небайдужих.

Перейменування вулиць націоналісти Бучі присвячують 100-річчю від дня народження великого сина України, головнокомандувача УПА – Романа Шухевича.

Радіймо, друзі, Шухевич – за 20 кілометрів від Києва. З чим і вітаю Вас.

Микола ЛАБУНСЬКИЙ,
член КУН з 1993 року,
м. Буча,
Київська область

Володимир МАЛКОШ,
ветеран дивізії "Галичина"

ВІХИ ІСТОРІЇ

ГЕРОЙ КРУТ – ПОЛКОВНИК АВЕРКІЙ ГОНЧАРЕНКО

Українська громадськість щороку наприкінці січня вшановує пам'ять 300 молодих борців за волю, полеглих у бою під Крутами. Ця битва, яку небезпідставно порівнюють зі всесвітньо відомим боєм під Термопілами, стала символом героїзму та відданості Українській державі й національній ідеї, а її дата – днем національної трагедії. Триста юнаків – цвіт тодішньої української патріотичної молоді – поклали свої буйні голови, захищаючи столицю України, перед удесятикрат більшою московською ордою. Молоді учасники національно-визвольних змагань пізніших років брали приклад із героїв Крут. На зорі Незалежності, після розпаду СРСР, на цьому місці висипали скромну могилку з хрестом, де не було навіть напису. Тепер тут спорудили високу могилу з величним пам'ятником, на якому, крім основного напису, викарбувано також, що побудову цього комплексу профінансувало "Братство Броди-Лев".

Одним із тих, хто разом з юнаками вступив у бій під Крутами, був Аверкій Гончаренко. Нині це ім'я майже невідоме загалові.

Аверкій Гончаренко народився 22 жовтня 1890 року в селі Доценках Лохвицького повіту на Полтавщині. 1912 року закінчив із відзнакою Чугуївську військову школу. У 1916 в рензі капітана командував батальйоном. За бойові заслуги нагороджений хрестом св. Георгія з мечами. Згодом викладав у Київській школі прапорщиків. Після революції 1917 року сотник Гончаренко українізував цей навчальний заклад і домігся його перейменування на Першу юнацьку військову школу імені Богдана Хмельницького, а в липні став її курінним командиром. Укомплектована вона була учнями колишніх військових шкіл з освітою не нижче 6 класів гімназії. Із них сформували Юнацький курінь, до складу якого ввійшли чотири сотні по 150 юнаків та 20 старшин. Уже 23 грудня 1917 року цей курінь, маючи на озброєнні 16 кулеметів, зайняв позиції під Бахмачем, де прийняв перший бій із більшовицькими інтервентами.

Чому ж у такий скрутний час наша держава, зусібіч оточена ворогами, залишилася без війська? А тому, що задурманений соціалістичними ідеями тодішній уряд вважав, що Україна не має наміру воювати, й діюча армія їй не потрібна. Мільйони вишколених, загартованих війною солдатів відпустили "ділити землю". У той самий час більшовики стягали до України свої озброєні до зубів війська, їм допомагали "червоні козаки" В. Примакова і Ю. Коцюбинського. Нечисленні, слабо озброєні загони оборонців Української держави були приречені.

Юнацький курінь під орудою сотника Гончаренка відступав із боями від Бахмача до станції Крути, куди 27 січня 1918 року підійшла йому на допомогу Студентська сотня під командою поручника Омельченка. Цей військовий підрозділ, що належав до Студентського куреня Січових Стрільців, був сформований лише кілька днів перед тим. Складався він із 130 вояків – старшокласників середніх та студентів київських вищих шкіл, більшість з яких навіть не вміла стріляти. Їм видали напередодні бою старі заіржавілі рушниці без патронів, а з одягу і взуття – некомплектні мундири й валянки, які при січневій відлизі промокли так, що в них неможливо було бігти, і через те багато стрільців потрапило в полон. А тим часом військові склади були переповнені зброєю й новими мундирами, що після бою опинилися в руках Муравйова. У Студентській сотні був також молодший брат Аверкія Гончаренка – студент третього курсу медицини. Гончаренко звернув увагу на стан цієї сотні й надав їй найбезпечніший відтинок фронту. Він поглядом проводжав свого брата, як виявилося пізніше, – назавжди.

Уранці 29 січня почався бій, що тривав до вечора. Під'їхав на "панцерці" з гарматою одинокий гармаш сотник Лощенко, який з власної ініціативи прийшов на допомогу юнакам. Взявши собі помічником одного студента, він влучними пострілами стримував більшовицьку навалу. Коли почало сутеніти і скінчилися патрони, сотник Гончаренко дав наказ відступати до потяга, що стояв за 2 кілометри. Юнацький курінь втратив убитими 250 стрільців і 10 старшин. Важкопоранений поручник Омельченко помер дорогою до шпиталю. Студентська сотня втратила чоту з 30 стрільців, які, відступаючи, заблукали в темряві й пішли на освітлену станцію Крути, вже зайняту більшовиками. Юнаків захопили в полон і після жахливих тортур розстріляли. Перед їхнім похороном, який відбувся в березні, після визволення Києва, на Аскольдовій могилі сотник Гончаренко впізнав серед закатованих свого брата. Хлопця прокололи багнетами.

Відвага і стійкість молодих стрільців Юнацького куреня й Студентської сотні затримали наступ окупантів. Завдяки цьому Січові Стрільці під керівництвом полковника Євгена Коновальця разом з іншими військовими частинами – прихильниками Центральної Ради змогли придушити більшовицьке повстання у Києві. Тим часом на мирних переговорах у Бресті представники більшовиків упевнено заявили, що війська Муравйова вже зайняли столицю України і скинули український уряд. Під час перевірки з'ясувалося, що Центральна Рада й далі перебуває в Києві, тож українці дістали змогу продовжити переговори й підписати мир із центральними державами.

Що ж до подальшої долі сотника Аверкія Гончаренка, то він продовжив службу в Армії УНР, і 1919 року вже в рензі полковника був призначений губерніяльним комендантом Поділля, а згодом – начальником канцелярії Головного Отамана українських військ Симона Петлюри. Після війни проживав у Галичині, де працював в українській кооперації. У 1943 році 53-річний полковник зголосився добровольцем до дивізії "Галичина" як один із перших старшин Армії УНР. Командування дивізії оберігало А. Гончаренка, зважаючи на його поважний вік та попередні бойові заслуги. Здебільшого він вишколював молодих вояків у запасному полку. Полковник пройшов із Дивізією всіма воєнними дорогами. Капітуляція гітлерівської Німеччини застала його на території Австрії. Завдяки рішучим діям А. Гончаренка велика частина (понад 2000 вояків) дивізії уникла оточення танковими частинами радянської армії та врятувалася від загибелі, здавшись у полон англійцям. По війні Аверкій Гончаренко проживав на еміграції у США. Попри свій похилий вік, довгий час був активним громадським діячем. Помер 12 квітня 1980 року.

МОЛИТВА ЗА ПОЛЕГЛИМИ ПІД КРУТАМИ

Господи, помилуй і упокой душі рабів Твоїх, вірних синів України, що заступили шлях на Київ московським загарбникам в 1918 році і полягли в нерівному бою під Крутами, без покути і покаяння.

Господи, прости їхні гріхи вільні і невільні і пом'яни їхні душі в царстві Твоїм, де праведники спочивають, де світить світло Слави Твоєї.

Амінь.

Вічна пам'ять і Слава Героям!

Козаки Батуринського полку та осередок "Просвіти"

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ЗАПОВІТ ПЕТРА І: "ЄВРОПА ПІДЕ ПІД ЯРМО ЛЕГКО І БЕЗ СПРОТИВУ . . . "

Цей заповіт уперше було знайдено у 1754 р. серед французьких дипломатичних архівів. Він справив величезне враження на французький та англійський уряди і став відомим усій Європі.

1938 р. після подій в СРСР політичний тестамент Петра нагадав паризький часопис "Promethee", звідки був передрукований львівським ілюстрованим щоденником "Новий час" в перекладі українською мовою. Заповітові – понад триста років. Але, читаючи його, стає моторошно від того, як точно він відображає нинішню політику сусідньої держави. Ось його текст:

"1. Держати російський народ у стані безперервної війни, аби не дати згаснути войовничому запалові російського вояцтва. Відпочинок давати тільки для того, щоби поліпшити державні фінанси, зміцнити армію і вибрати вигідну хвилю для нападу. В той спосіб робити, аби мир служив війні, а війна мирові і то завжди в інтересі поширення меж добробуту.

2. При кожній нагоді встрявати у справи європейських держав, особливо ж Німеччини, котра тим більшу і безпосередню має вагу, чим до неї більше наближатися.

3. Розділити Польщу, піддержуючи в ній внутрішні заколоти і постійні сварки. Вельмож здобувати собі золотом, впливати на сойми, деморалізуючи їх, щоби мати вплив на вибори королів. Ввести в Польщу російське військо і держати доти, поки трапиться нагода залишити його там назавжди.

4. В торгівлі шукати зв'язків у першу чергу з Англією, бо та держава найбільше нас потребує для свого флоту і може бути найбільш корисною для побудови нашої.

5. Безупинно розширяти державні межі вздовж Балтики на північ, а вздовж Чорного моря на південь.

6. Наблизитися, де тільки можна, до Царгорода й до Індії. Хто там запанує, той стане дійсним володарем світу. В тій цілі підбурювати до війни то на Туреччину, то на Персію.

Побудувати кораблі на Чорному морі, поволі заволодіти тим морем, рівно ж Балтійським, бо вони необхідні для осягнення того проекту. Коли ж буде можливим – відновити через Сірію колишню торгівлю з Ліваном і доступити аж до Індії, котра є коморою світу. А як там будемо, тоді обійдемося без англійського золота.

7. Вдержувати дбайливо союз із Австрією. Удавати, що піддержуємо її наміри, аби перебрати владу над Німеччиною, а другою рукою підбурювати проти неї амбітність німецьких князів. Подбати, щоб вони обиди звернулися до Росії за допомогою і встановити над її "землями" рід протекції, яка буде підготовкою до майбутнього панування над ними.

8. Підготовити австрійського короля, аби він прогнав турків з Європи, а коли завоює Царгород, то нейтралізувати його, або втягнути у війну зі старими європейськими державами, або відступити йому частину, ним завойовану, аби пізніше те забрати.

9. Коли Швеція буде розібрана, Персія переможена, Польща підкуплена, Туреччина завойована, наше військо об'єднане, Чорне і Балтійське моря будуть під охороною наших кораблів, от тоді треба дуже потаємно запропонувати кожному зокрема, наперед урядові версальському, потім урядові віденському, поділити з ним владу над світом. Як один з них прийме пропозицію, що станеться з певністю, коли підлестити їхні амбіції й самолюбство, тоді використати його на те, щоби знищити другого. Потім знищити і того, що лишиться в боротьбі, якої наслідок не підлягатиме жодним сумнівам, бо Росія тоді безроздільно володітиме цілим Сходом і великою частиною Європи.

10. В тім разі, що, зрештою, не є правдоподібним, коли б вони обоє відмовились від російської пропозиції, то треба зробити так, аби між ними виникли сварки й вони вичерпали себе взаємно у боротьбі. Тоді в рішучій хвилі Росія обрушиться на Німеччину зі своїм військом, яке приготує заздалегідь. У той же час два сильні флоти будуть воєнні флоти Чорного і Балтійського морів. Посуваючись Середземним морем і океаном, ті орди заллють Францію з одного боку, а Німеччину – з другого. А як ті дві країни будуть переможені, то решта Європи піде під ярмо легко і без супротиву.

В той спосіб можна і належить підкорити Європу".

Отож, методи російських шовіністів поневолення народів відомі ще з давніх часів. Складається враження, що російські політики і досі керуються цим заповітом.

Публікація Юлії ЛИСЮК

ТЕАТР

РЕВІЗІЯ "РЕВІЗОРА"

Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

"Ревізор" Гоголя – одна з найпопулярніших вистав на столичній сцені, періодично він зринає в репертуарі багатьох театрів. І все ж постановка Ігоря Афанасьєва в Національному драматичному театрі імені Івана Франка привертає особливу увагу через те, що в ній напрочуд вдало поєдналися власне класичні традиції вітчизняного театрального мистецтва, якими завжди славилися "франківці", з відверто постмодерним, "постсучасним" сприйняттям попсово-абсурдистської дійсності.

У "шкільному" трактуванні "головним героєм" комедії чомусь вважається Хлєстаков – розбещений синок загумінкового панка, який подався на пошуки чинів і долі, як водиться, в саму "стааалицу", швидесенько там причастився до принад "стаалічнай жізні", аж доки батькові не набридло фінансувати його безпросвітну гульню. Відтак спритність відвертого пройдисвіта, з якою він "обкрутив" усіх чільників містечка N., у яке випадково потрапив на шляху додому, чомусь подавалася як неабияке "досягнення". Натомість самі міські чільники трактувалися як відверті "дурбецали", не здатні навіть елементарно відрізнити дешевого мерзотника від поважного чиновника-ревізора.

Остап СТУПКА в ролі Хлєстакова

У "франківців" тим часом усе не так банально – вони, здається, повертають питоме Гоголівське трактування ключовим образам цього знакового тексту, означивши "головним героєм" своєї постановки зовсім не вискочку Хлестакова, а "городничого" Антона Антоновича Сквозника-Дмухановського. Заслужений артист України Василь Мазур, який виконує цю роль, бачить свого персонажа зовсім не "дурбецалом", навпаки – в його інтерпретації Антон Антонович постає типовим сучасним регіональним чиновником на кшталт голови пересічної райдержадміністрації; ясна річ, неосвіченим, але від природи достатньо хитрим і розумним для того, щоб тримати ввірену йому територію "в кулаці"; гребти в свою кишеню все, що до цього надається, але водночас, як полюбляють казати його прототипи в реальному житті, "жити самому й давати жити іншим". А якщо він колись і зривався на відверте самодурство, як-от: наказавши "випороти" унтер-офіцерську вдову, – то все ж має достатньо "важелів" для того, щоб подати справу так, ніби унтер-офіцерська вдова сама себе "випорола". Таких персонажів і нині в реальному житті вважають "добрими господарниками", дають їм змогу спокійнісінько допрацювати до пенсії, навіть президентським указом чи урядовим розпорядженням нерідко продовжують їм максимальний вік державної служби, а вже відправляючи на пенсію, неодмінно нагороджують орденом "За заслуги" третього ступеня.

Звісно, зі столиці перевіряти подібних керівників зазвичай приїжджають точнісінько такі ж у міру хитрі й "для себе" практично розумні чиновники, з якими Антонові Антоновичу легко знайти спільну мову. Але в тім-то й штука, що Антон Антонович живе в "час перемін", коли зі столиці у провінційне містечко N. через різноманітні "засоби масової інформації" все інтенсивніше доходять "нові моди", і в результаті такої "інформаційної атаки" в мешканців провінційного містечка, включно з його чільниками, неухильно формується стереотип, що все столичне саме отаким пустопорожнім і є – попсовим, гламурним, глянсовим... І тут з'являється саме уособлення цієї гламурної попси – молодик а ля "боречка маісеєв" відверто нетрадиційної сексуальної (і не тільки сексуальної) орієнтації, весь такий блискучий, весь такий "концертний", ніби зійшов із обкладинки глянсевого журналу. Що й казати – заслуженому артистові України Остапові Ступці відверто вдалася ця роль! Він поводиться на сцені точнісінько так, як і належить поводитися в житті "стааалічнай знаменітасті", – не дивно, що навіть у бувалого в бувальцях Антона Антоновича "дах поїхав"...

"Фішка", яка чудово спрацьовує на досягнення саме такого ефекту, – виклична двомовність "франківської" постановки. Вона, до речі, ідеально доводить, що Микола Васильович Гоголь, – попри всі, за нашого мовчазного потурання, спроби "приватизувати" його північно-східним сусідом, – таки був насамперед українським письменником. Бо українська в "Ревізорі", у класичному перекладі Миколи Садовського, звучить в устах усіх "місцевих" персонажів п'єси абсолютно органічно, недвозначно виказуючи, що дійство відбувається таки тут, на "малій батьківщині" письменника, а не де-небудь на Тульщині чи Тамбовщині, – там сама психологія персонажів була би принципово іншою. Тим часом "стааалічний мен" спілкується, ясна річ, "модною" російською, а відтак, розмовляючи з ним, на російську (чи то б пак, на те, що в Україні російською мовою називається) переходять і всі "місцеві" персонажі. О, яке знайоме нам оте "раболєпіє", з яким вони роблять це на сцені! Точнісінько як більшість наших найвищих державних посадовців, коли вони зустрічаються з третьорозрядними клерками із "саамой Мааасквы"!

Як бачимо, все це справді далеко не таке однозначне, як нам здавалося "на шкільній лаві". Тут конфлікт не просто світоглядів, а – ментальностей, геніально вловлений "українцем у Петербурзі" Гоголем. І без цього "національного" відчитування "Ревізор" втрачає чимало своїх приваб. Так і хочеться запитати себе після перегляду вистави: як же ми могли досі цього не бачити?!

ВІД АВТОРА

ШКОЛА ВАЖКОВАГОВИКІВ

Катерина БОРИСЕНКО,
літературознавець

Про школу в нас звикли згадувати двічі на рік – у дні, коли починається навчальний рік і, відповідно, коли завершується. Про школярів у нас не звикли згадувати взагалі – мало що там отією школою бігає... Точніше, про них не те що не згадують, а просто уявляються вони нашому чиновництву якоюсь абстрактною цифрою, котра підпорядковується усіляким інструкціям і зносить будь-які експерименти.

Однак школяр, хоч як парадоксально це звучить для чиновницького вуха, – найперше людина: спочатку маленька, а потім і трохи старша. І як не крути, а саме на період перебування в школі припадають важливі етапи не лише інтелектуального, а й фізичного розвитку, – а природа, як відомо, розвивається згідно зі своїми законами, а не згідно з приписами міністерств та відомств.

Спроваджуючи до школи свою п'ятикласницю, я підняла її портфель і, знаєте, жахнулася – бо видався він заважким навіть для мене. Найпершою реакцією була "ревізія", чи не прихопила дитина чого "зайвого". Ні, все складено згідно з розкладом: підручники, зошити, альбом для малювання. Але важить усе це мінімум п'ять кілограмів при допустимій для десятирічного віку нормі перенесення вантажів – максимум, стверджують медики, два з половиною кілограми...

Маємо "класичну" ситуацію, коли права рука не відає, що робить ліва. Себто, створюючи свої приписи, "фахівці" Міністерства освіти й науки абсолютно не знають, що рекомендують фахівці з Міністерства охорони здоров'я. У результаті страждає дитина, відтак щороку маємо вражаючу картину зростання хронічних захворювань серед випускників шкіл: "зірвані" спини, зіпсовані шлунки й очі. І це лише початок, бо як позначиться згодом на репродуктивній функції. дівчинки-підлітка портфель вагою 7 кілограмів (така його середня вага у 8–9 класах), котрий вона змушена піднімати під час "критичних" днів, ніхто вам не скаже напевне.

Вирішити питання можна елементарно – запровадивши підручник із двох частин: одна – для класних робіт (і зберігатиметься в школі), інша – для домашніх, і носити доведеться тільки зошити. Звичайно, це буде коштувати дорожче, – але чи варто "дораховуватися" там, де йдеться про майбутнє нації?

Найприкріше, що за такої ситуації годі дошукатися винних, адже ніде немає циркулярів міносвіти, у яких чітко вказувалося б, що школяр мусить піднімати портфель вагою 5 і більше кг, а отже, формально відсутній привід, аби подавати до суду. Та водночас дитину зобов'язують носити з собою підручники й зошити, сукупна вага яких перевищує всі санітарні норми. Тож, можливо, для початку слід запровадити на портфелях та підручниках написи великими літерами, на кшталт тих, що на цигарках: "МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ПОПЕРЕДЖУЄ: ДОТРИМАННЯ ВСІХ ПРИПИСІВ МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ МОЖЕ ЗАШКОДИТИ ЗДОРОВ'Ю ВАШОЇ ДИТИНИ". А відтак, може, ці установи, врешті-решт, узгодять свої дії заради дитини, а не всупереч їй.

До того ж, якщо вводити нові предмети, варто робити це обдумано. Приміром, моя донька вчить етику: і зошит носить, і підручник, і витрачає час, сидячи на уроці. Здавалося б, таки необхідний предмет, гарному вчить. Але як узгодити необхідність правил гарного поводження, котрі він декларує, приміром, із поведінкою директорки школи, котра вчиняє "розгон" класу, який (sic!) не привітав її з днем народження – і це відбувається під час уроку зарубіжної літератури, який начебто теж має вчити дещо іншому... І дитина не повинна приходити в сльозах, не розуміючи, чим же вона завинила, й зі страхом іти на урок наступного дня. Отакі от парадокси, на жаль, відбуваються в нашому повсякденному шкільному житті.

Одне слово, зрушення тут можливі лише тоді, коли наші чиновники зрозуміють, що школа повинна вчити, а не калічити дитину, а відтак – почнуть думати про кожного конкретного школяра – і не лише першого вересня.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 60 000 примірників

Ціна договірна